

[Kjær Rasmussen.]

partier også sikret sig indflydelse på størrelsen af dette beløb? Eller er det bare en sag imellem regeringspartierne? Sådan lød det i hvert fald på hr. Jens Peter Jensen (Sorø amt) i TV-avisen i aftes.

Vi må altså fortsat skarpt afvise, at statsmagten griber ind her. Og vi advarer S og SF. Når de to partier stemmer for indgrebet, så optræder de som den borgerlige regerings håndlangere i dens bestræbelser for at indføre tvungen voldgift og fratage arbejderne den sidste rest af selvbestemmelse. Vi er altså ikke i stand til at medvirke til de her stillede ændringsforslag.

Hanne Reintoft: Mange mærkelige situationer har der snart været skabt herinde, og det, der skal foregå i dag, turde vel nok siges at være én af de mest afslørende. Diskussionen om landbrugets arbejdsmarked i onsdags udartede på en meget pinlig måde. Vi fik en diskussion mellem statsministeren og socialdemokratiets leder, der for hele landet åbenbart skulle demonstrere, hvem af dem der havde de største taktiske evner. Til sidst glemte folketinget næsten, hvad det var der skulle diskuteres, nemlig lønvilkårene for en stor gruppe lavtlønnede lønmodtagere. Man glemte, at der bag alle de fine Christiansborgmanøvrer rundt om i landet sidder mennesker, der hver eneste uge har besvær og sorger for at få budgettet til at løbe rundt, og som i muligheden for at få en bedre overenskomst så den eneste chance for at kunne klare de næste år nogenlunde rimeligt. Det var muligt, man opdagede, hvem der var mest snedig, men man opdagede bestemt også, at lavtlønnede menneskers levevilkår ikke interesserede. Det var taktikken, det kom an på.

Det drejede sig jo ikke om, hvorvidt folketinget skulle gribe ind i arbejdsmarkedets forhandlinger, for selv om alle ved enhver given lejlighed meddeler, at det skal arbejdsmarkedets parter klare selv, så griber man jo ind, hver eneste gang arbejderne har været nødt til at prøve at sætte magt bag deres berettigede krav, hver gang de afvises af arbejdsgiverne.

Man diskuterede, om der skulle være tvungen voldgift, eller om man skulle ophøje en forligsskitse til lov. Jeg kan forstå, at socialdemokratiet opfatter det, at det

blev den sidstnævnte fremgangsmåde, som en sejr. Det må så være en taktisk sejr for det mål, at man på ny hindrer en arbejdskamp. For ganske nylig hørte vi nogle triumferende socialdemokratiske bemærkninger om, at vi var landet, der havde rekord i arbejdsfred. Ja, det har vi måske, fordi der hver gang sættes tvang ind, og jeg ved egentlig ikke, om det er noget at være så stolt af, at man har rekord i arbejdsfred på grund af tvang.

For lønmodtagerne i landbrugserhvervene er det i hvert fald ikke nogen sejr. Det er ikke lønmodtagernes sag, man har fremmet ved, at problemet løses, hverken på den ene eller på den anden måde, tværtimod. Hr. Aksel Larsen bliver ved at snakke om, at man kan være så tilfreds, og at arbejderne kan være så tilfreds. Der må hr. Aksel Larsen da være i modstrid med LO, der ganske klart erklærede, at forligsskitzen ikke var noget at prale af, og at der kun var minimale forbedringer til landbrugsarbejderne.

I øvrigt deler jeg hr. Aksel Larsens forundring over, at hr. Jens Peter Jensen (Sorø amt) snakkede om principper i forbindelse med socialistisk folkepartis politik.

De forbedringer, der kommer her, de minimale forbedringer, skal de lønmodtagere, der får dem, jo sammen med andre lønmodtagere betale tilbage i skat, fordi storlandbruget nok skal sikre sig udvidet statsstøtte. Slagteriarbejderne har ikke godkendt forligsskitzen. Det er mange, mange år siden, slagteriarbejderne overhovedet har godkendt et mæglingforslag. Vi står her i den meget aparte situation, at et flertal i folketinget skal godkende en forligsskitse, som ikke kendes i detaljer, og som de arbejdere, den kommer til at ramme, ikke har haft lejlighed til at diskutere og tage stilling til. Det hele foregår hen over hovedet på sagens hovedpersoner, og vi har jo lige set, at det, at LO giver sin accept til et mæglingforslag, ikke på nogen måde betyder, at det accepteres af arbejderne. Desillusionen har efterhånden bredt sig, så kun ca. 48 pct. af industriarbejderne overhovedet interesserede sig for at stemme for deres eget mæglingforslag. Og de 190.000 nej-stemmer taler deres tydelige sprog om, at man ikke mener, at interesserne var tilfredsstillende varetaget af LO. Selvfølgelig